

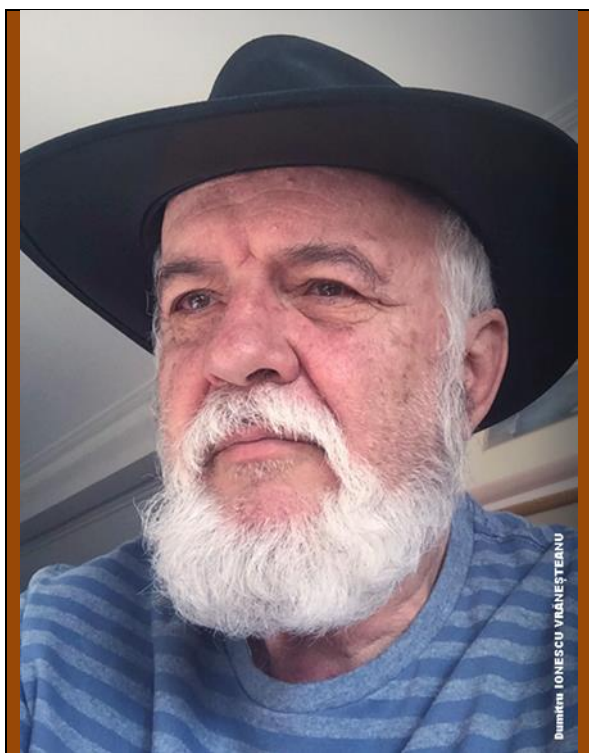
Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

DEFINIȚIA FILOZOFIEI ȘI PENTICOSTALISMUL

Dumitru IONESCU VRĂNEȘTEANU¹

„Supraestimată de unii, blamată de alții, filozofia există și se dovedește a fi chintesența spiritualității unei epoci, concentrând ca- ntr- un focar reflecția metodică supra tabloului caleidoscopic al experiențelor umane prin care se stabilește tulburătorul dialog dintre eu și lume. Acest dialog este reclamat de o necesitate specific umană și anume: ierarhizarea valorilor universului, valori printre care se află și omul... ierarhizare care, la rândul ei, răspunde la două întrebări primordiale în istoria civilizațiilor: ocul și rolul omului în univers, precum și ce influență are asupra condiției umane faptul că universul prezintă un anumit tablou și nu altul.” (București, 1972)

*

„Definiția filozofiei” (dar nu așa cum arată mai sus) era primul subiect posibil inclus pe lista de examinare la admitere în Facultatea de drept. Câteva aliniate și nimic mai mult pentru unii, o posibilă „demonstrație”, scurtă și seacă, a puterilor draconice „justificând” viziunea marxistă despre lume și viață.

Pentru mine, subiectul, așa cum l-am scris, a fost șocul dătător de viață al unui întreg univers pe care aveam să-l descopăr, a fost spontanul temeliilor conștiinței tradus în capacitatea omului de a comunica sensibil cu frumusețile gândirii, o reverberație anume a ființei pe care abia acum începusem să o descopăr cu adevărat: omul. Această definiție este unică, mai întâi de toate, pentru că termenii „țesuți” de mine sunt „împrumutați” 100% din operele lui Plato, Hegel, Kant, Laplace, Lenin... Așa „plagiat” mai zic și eu! Câte două, trei cuvinte de ici, de colo, așezate din instinct și numai din instinct în ordinea „știută” mai dinainte a unui joc inteligent de idei! Și de ce nu... un alt nivel de exprimare în limba română!

Aș putea spune că a fost dragoste la prima vedere, pasiune, însă nu pentru o mireasă a sufletului! Eram un adolescent singuratic, liniștit, cu „gura mare” ocazional; altfel, un tip tăcut, distant. Îmi ocroteam „secretele viselor” pe care numai eu le știam și pe care nu vroiam să le împart cu alții!

Meritul definiției? Dacă există unul...!? Ei bine, această „definiție” aparținea unui adolescent sărac, unui tânăr care nu putea să-și permită un meditator plătit într-ale filozofiei, care nu putea să viseze la meniuri intelectuale servite pe tavă de alții. La începutul anilor '70, efortul financiar pentru meditațiile de

¹ Dumitru IONESCU VRĂNEȘTEANU, Melbourne, Australia, august, 2021 (9 martie 2023)

acest gen putea fi oriunde între 20.000 și 50.000 de lei, bani grei, care asigurau însă reușita (mă gândesc la familiile „respectabile”, pentru care victoria în alegerile vieții era obligatorie cu orice preț).

Așadar, adolescentul „sărac” și cu a doua șansă (sau, mai precis, niciuna) eram eu, având în vedere că trebuia să mă „bat” cu 20 sau chiar 30 de candidați pentru un loc... acel „loc de aur” la Facultatea de Drept. Ce facultate!? Citadelă aproape imposibil de cucerit la care ducea un singur drum: competiția! O competiție „sângeroasă”, barbară, dar cu consecințe spectaculare, dramatice, purtând „etichete” de renume, carieră, „venituri”, poziție socială... adică, într- un cuvânt erai „cineva”! Îmi aduc aminte că am întâlnit tineri între a cincea sau a șasea tentativă la „admitere”; era de- a dreptul mental, ca o criză psihică, nevroze, vedeai peste tot un fel de Kamikaze în stil românesc, ciudățenii. Ce aventură a civilizației!

2

Cu toate acestea, în pofida inevitabilului presiunilor, simțeam pace în suflet... greu de explicat! Eram, să zic așa, încrezător! Nu mă interesau banii, ci „dreptatea universală”! Ce iluzii! De ce am ales „Dreptul”? Tocmai eu care mă plimbam pe la toate bisericile, eu, care, de unul singur, cântam slujbele ortodoxe în biserica goală goluță, la mănăstiriele Cașin (mama mă învățase de mic!). Eu, care ascultam concertele de orgă (erau gratuite!) la Sf. Iosif, catedrala catolică de la capătul tramvaiului șase. Eu, care mă refugiam sistematic în învățătura Bibliei la pentecostali, bapțiști, evangheliști sau adventiști, adică la neoproteștanți.

Creștinismul și ateismul, idealismul obiectiv și materialismul științific. Un conflict irevocabil, ireconciliabil pentru nimic și cu nimeni, o prăpastie, un hău amețitor, amenințător. Nici acum nu sunt lămurit pe deplin... O facultate cu profil politic, ateistic în esență și un individ, adică eu, avid să aflu și să experimentez frumusețile lui Dumnezeu pregătite pentru această lume. Pare imposibil de explicat!

O mică „pauză”!

E un fel de relaxare, chiar glumă (serioasă!): Știți care e definiția legii?. E o barieră peste care trec leii, pe sub care trec cățele și-n care se-mpiedică boii... deoarece juriștii (și asta e părerea multora) sunt un fel de „gunoieri” sofisticați ai societății care, pentru un ban (în plus) au ales să aibă de-a face cu infecția degradantă de care suntem, potențial, capabili noi toți.

Dar să revin.

Provenind dintr-o familie modestă, fără posibilități materiale deosebite, am fost încurajat de părinți să-mi petrec vacanțele în bibliotecile de cartier (pe atunci se găseau cărți), în bibliotecile partidului sau în alte locuri de informare care erau gratuite pentru cei ca mine; îmi aduc aminte că erau biblioteci elegante chiar și în aer liber, în parcul Herăstrău, unde am petrecut zeci de ore în liniște, studiind și visând... Mă vegheau numai anotimpurile, adierea frunzelor, liniștea...

Asta am făcut pe tot parcursul claselor a XI-a și a XII-a! Poposeam într-un loc, mă documentam, plecam, reveneam dacă era cazul; cam așa au arătat vacanțele mele! Am terminat repede cu „jungla materialismului științific” și cu dările de seamă ale „tovarășului”, cu epoca „luminilor”! Era o pornire din instinct; simțeam că undeva, cumva, trebuie să fie „ceva cu mult mai bun” decât „învățăturile” de la Congresele partidului!

Ai mei, fiind anticomuniști până-n măduva oaselor și „ciopârțiți” de istoriile victoriei clasei muncitoare, nu au vrut să se bage, să mă convingă într-un fel sau în altul. Teoria lor era că viața mă va învăța... Și așa a și fost!

Într- o bună zi, îmi cade în mână o „Istorie a filozofiei” care vorbea elogios, nepărtinitor, despre gânditorii antichității, despre renașcentiști, despre idealistii vestici ai tuturor timpurilor. Am citit-o pe nerăsuflăte de câteva ori; mi-a trecut prin cap s-o și fur de la bibliotecă, adică s-o „pierd”, căci pasajele trebuiau subliniate cu pixul după „procedurile” mele cele călcătoare de bun simț! Mă bucur că n-am făcut-o, că n-am fost egoist... poate că am ajutat pe un altul după mine, tot așa sărac, sau poate chiar mai rău...

Și totuși... de ce eram atât de sigur de reușită în cazul unui examen atât de greu? Simplu! Într-o zi, se apropie de mine o creștină de la biserica penticostală pe care o frecventam și îmi spune: „Știi, în timp ce mă rugam Domnului, am primit o descoperire pentru tine: vei reuși la examenul care-ți stă în față!” Nu mi-a mai trebuit altceva de atunci. Asta a fost! Eram sigur, deși mai erau aproape doi ani până la examen!

Examen care a venit... Eram 28 pe loc. Se afișează rezultatele. Am fost respins cu a 2-a medie pe listele de admitere (eram cu toții, vreo 30 pe aceeași medie). Am văzut cu ochii mei și am început să plâng; unde este Dumnezeu, dar promisiunea Lui pentru mine?

În toamna aceluiași an m-am dus (m-au luat) în armată. Am vrut să mă fac securist și să mă răzbun pe pocăiți, pe minciunile lor, pe prorociile „penticostale” care nu s-au împlinit față de mine. Am vrut să distrug biserica dar... Dumnezeu nu s-a uitat la nemernicia mea și contrar voinței mele, folosind „pilele” mamei pe care le avea „ad-hoc” la „Ierusalim” (jargon de armată; P.C.R.=pile, cunoștințe și relații), un general a intervenit pentru mine și m-a scos din armată, am fost dat inapt militar... Ce eroare! Să fii sănătos și totuși „bolnav”! Nu s-a uitat nimeni la mine în cursul celor două săptămâni petrecute la spitalul militar din Cluj... Nici măcar un antinevralgic! În ultima zi, a venit șeful de secție și înconjurat de alții, mi-a spus destul de sever, oficial: „Măi băiete, tu trebuie să te duci acasă și să dai din nou la Drept!” Ce diagnostic!

Anul următor m-am prezentat la examen și l-am luat cu a doua medie din vârf... De necrezut! Nu m-am pregătit nici pe departe cum o făcusem cu un an în urmă. Ce-o fi o fi... relaxare aproape inconștientă, ca a unuia care mai trecuse pe acolo și știa ce-l așteaptă. Apoi viața și-a urmat cursul; am început să mă duc iarăși la biserica pe care mai înainte îmi pusesem în gând să o „distrug”. „Penticostalismul” câștiga din nou teren. Într-o bună zi m-am întâlnit întâmplător, pe stradă, față în față, cu acea creștină care-mi spusese în urmă cu trei ani că voi reuși la examen. O femeie modestă, cu mulți copii, fără prea multe „clase” primare, dar cu o demnitate în comportament ce nu părea să aparțină acestui pământ. Era de-o inteligență aparte, uimitoare, deși nu făcea niciun efort să impresioneze pe nimeni... nu era nevoie!

Ne-am oprit și instantaneu, fără nicio ezitare, direct și sigur, dojenitor, am întrebat-o, zic eu, civilizat... deși numai civilizație nu era acolo: „Vă rog să-mi spuneți cine a mințit, Dumnezeu sau dumneavoastră, cu prorocia aceea?”. Dânsa m-a privit în ochi cu o liniște greu de descris, m-a mângâiat cu privirea și mi-a spus: „Îmi aduc perfect de bine aminte! Dumnezeu a spus că vei lua examenul la Drept, dar nu a spus și când...”